

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 75.

Vydána dne 12. září 1921.

Obsah: (326.—328.) 326. Zákon, jímž se mění některá ustanovení zákonů o solním monopolu. — 327. Nařízení, kterým se provádí zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 326 Sb. z. a n., jímž se mění některá ustanovení zákonů o solním monopolu. — 328. Nařízení o uvolnění prodeje tabáku.

326.

Zákon ze dne 12. srpna 1921,

jímž se mění některá ustanovení zákonů
o solním monopolu.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Státní prodejní ceny tuzemské soli stanoví se takto:

1. 1 q kamenné (kusové i drobné) jedlé soli z dolu v Akně Slatině na dole 100 Kč,
2. 1 q vařené jedlé soli ze solivaru v Šolnohradě u Prešova ze skladiště tamže 170 Kč.

Ceny rozumí se bez obalu.

§ 2.

Náklady mletí a balení (pytlování), případně ceny obalů (pytlů a j.), pokud tyto práce koná, případně obaly dodává monopolní správa, připočítají se k prodejní ceně (§ 1).

§ 3.

Ministr financí se zmocňuje, aby státní prodejní ceny soli přiměřeně zvýšil nebo snížil dle toho, stoupnou-li nebo klesnou-li výrobní náklady.

§ 4.

Sůl ke krmení dobytka (dobytčí sůl) a sůl určená k účelům průmyslovým a živnostenským (průmyslová sůl) prodává se za plnou průměrnou výrobní cenu s 5%ní přírůžkou.

Méně cenná odpadková sůl může se prodávat pro průmyslové a živnostenské účely také za nižší cenu.

Tyto ceny stanoví ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem veřejných prací.

Odběr soli dobytčí, průmyslové i odpadkové podléhá kontrolním opatřením, jež stanoví k ochraně důchodku ze solního monopolu plynoucího ministerstvo financí.

§ 5.

Ministr financí se zmocňuje, aby stanovil, v jakém rozsahu a za jakých podmínek se přiznává zaměstnancům státních solných dolů a hutí bezplatný odběr soli (deputát), a aby upravil se zřetelem na výrobní náklady státní prodejní ceny soli pro obyvatele oněch obcí, jímž podle dosavadních zákonných předpisů přísluší nárok na odběr soli za cenu nižší než všeobecně stanovenou.

§ 6.

Pokud nebude veškerá spotřeba soli ve státním území kryta tuzemskou solí, zmocňuje se ministr financí, aby stanovil okrsky, do kterých smí cizozemská sůl býti dodávána.

§ 7.

Licenční poplatek při dovozu soli z celní ciziny činí při:

1. přepychové soli 200 Kč
2. vařené soli 100 Kč
3. kamenné soli 40 Kč

za 1 q ryzí váhy, která je základem vycení.

Ministr financí může povolití dovoz dobytčí a průmyslové soli z celní ciziny za prominutí neb snížení cla a licenčního poplatku za kon-

trolních opatření, potřebných ku zajištění solního důchodku.

§ 8.

Ministr financí se zmocňuje, aby licenční poplatek (§ 6) přiměřeně zvýšil neb snížil, pokud je toho třeba ku docílení přibližně stejné ceny soli tu- a cizozemské téhož druhu.

§ 9.

Kdo má na skladě v den, kdy tento zákon nabývá účinnosti, zásobu cizozemské soli jedlé 100 q dosahující neb přesahující, jest povinen tuto zásobu během následujících osmi dnů ohlásiti důchodkové kontrole příslušné podle místa uskladnění a doplatiti za každý q:

1. soli přepychové 180 Kč,
2. soli vařené (tabulové) 80 Kč,
3. jiné jedlé soli 20 Kč.

Zásilky cizozemské jedlé soli, jež jsou v den, kdy tento zákon nabývá účinnosti, na cestě, nutno uvedené kontrole ihned po dojití oznámiti.

Podrobnosti o přihláškách, zjištění zásob, o doplatecích upraví ministerstvo financí.

§ 10.

Dovoz, vývoz i průvoz soli kteréhokoliv druhu bez povolení ministerstva financí jest zakázán.

§ 11.

Přestupky tohoto zákona, jakož i nařízení na základě tohoto zákona vydaných stíhají se podle trestního důchodkového práva.

§ 12.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Ustanovení dosud platných zákonů, která tomuto zákonu odporují, pozbývají platnosti.

§ 13.

Provedením tohoto zákona pověřuje se ministr financí.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Hotowetz v. r.,
za ministra Hanačíka.

327.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. září 1921,

kterým se provádí zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 326 Sb. z. a n., jímž se mění některá ustanovení zákonů o solním monopolu.

Na základě §u 13 zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 326 Sb. z. a n., jímž se mění některá ustanovení zákonů o solním monopolu, vydávají se tyto prováděcí předpisy:

Článek 1.

Prodejní ceny tuzemské soli.

(K §u 1 a 3 zákona.)

K odběru a prodeji tuzemské soli jedlé za cenu v §u 1 zákona stanovenou z tuzemských dolů neb solivarů koupené není třeba povolení finančního úřadu, pokud sůl se prodává v nezměněném stavu.

Odběr a prodej této soli nepodléhá důchodkovému dozoru.

Další jakákoliv úprava (ať zušlechtění, ať mísení a pod.) této soli za účelem prodeje je bez povolení ministerstva financí zakázána.

Zákonné prodejní ceny soli tuzemské rozumí se z báňské váhy v Marmarošské Solotvíně (Akně Slatině), případně skladištní váhy solivaru v Solnohradu u Prešova.

Výlohy za přistavení vozidel (vagonů) platí kupující.

Zákonem stanovené ceny platí do té doby, dokud nebudou nové ceny na základě §u 3 zákona stanoveny.

Článek 2.

Mletí a balení soli.

(K §u 2 zákona.)

Náklady mletí a balení (pytlování), případně ceny obalů (pytlů), pokud se připočítají dle §u 2 zákona k prodejní ceně mleté soli, stanoví pololetně předem ministerstvo financí v dohodě s ministerstvem veřejných prací.

V případech, kde mletí obstarává na základě uděleného povolení monopolní správy soukromý podnik, stanoví ministerstvo financí, za jakou cenu tento podnik mletou sůl franko vagon stanice podniků smí prodávati.